

- b) Indien vraag 1) a) bevestigend wordt beantwoord: moet de in artikel 3, lid 2, onder a), van verordening (EG) nr. 261/2004 bedoelde termijn („uiterlijk 45 minuten voor de gepubliceerde vertrektijd”), gelet op de doelstellingen ervan in verband met de kwestie van overboekingen en de veiligheidsdoelstellingen, in dat geval worden uitgelegd als „uiterlijk 45 minuten voor het nieuwe vertrek van de vertraagde vlucht zoals gepubliceerd op de informatieborden van de luchthaven of meegedeeld aan de passagiers”?

2) Betreffende de bewijslast van de „melding aan de incheckbalie”:

Indien vraag 1) a) bevestigend wordt beantwoord, dat wil zeggen in geval van toepassing van artikel 3, lid 2, onder a) van verordening (EG) nr. 261/2004 van 11 februari 2004 op een compensatie die wordt gevorderd door een passagier die slachtoffer is van de vertraging van een vlucht:

- a) Zijn de in artikel 3, lid 2, onder a), neergelegde voorwaarden voorafgaande voorwaarden voor de toepassing van de verordening, waarbij de consument moet bewijzen dat hij eraan voldoet, of zijn zij een grond voor vrijstelling van de luchtvaartmaatschappij op basis waarvan zij de passagierslijst kan overleggen om aan te tonen dat de consument zich niet bij de incheckbalie heeft gemeld „zoals bepaald en op de tijd die van tevoren door de luchtvaartmaatschappij, de touroperator of een erkend reisbureau schriftelijk (waaronder via elektronische weg) is aangegeven, of, indien er geen tijd wordt aangegeven, uiterlijk 45 minuten voor de gepubliceerde vertrektijd”, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, onder a), van verordening (EG) nr. 261/2004 van 11 februari 2004, rekening houdende met de technologische ontwikkelingen die thans de elektronische afgifte van gedematerialiseerde instapkaarten mogelijk maken, de afwezigheid van enige tijdsregistratie van papieren instapkaarten, de daarmee samenhangende afwezigheid van enige verplichting om zich fysiek aan een incheckbalie te melden en het feit dat enkel de luchtvaartmaatschappijen houdster zijn van alle gegevens in verband met de registratie van passagiers tot aan de beëindiging van de registratieverrichtingen?
- b) Verzetten het beginsel van nuttig effect, de doelstellingen van verordening (EG) nr. 261/2004 van 11 februari 2004, en het door verordening (EG) nr. 261/2004 van 11 februari 2004 gewaarborgde hoge beschermingsniveau voor passagiers en consumenten in het algemeen, of andere bepalingen of regels van gemeenschapsrecht zich ertegen dat uitsluitend bij de passagier de bewijslast wordt gelegd voor zijn melding aan de incheckbalie „zoals bepaald en op de tijd die van tevoren door de luchtvaartmaatschappij, de touroperator of een erkend reisbureau schriftelijk (waaronder via elektronische weg) is aangegeven, of, indien er geen tijd wordt aangegeven, uiterlijk 45 minuten voor de gepubliceerde vertrektijd”, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, onder a), van verordening (EG) nr. 261/2004 van 11 februari 2004, rekening houdende met de technologische ontwikkelingen die thans de elektronische afgifte van gedematerialiseerde instapkaarten mogelijk maken, de afwezigheid van enige tijdsregistratie van papieren instapkaarten, de daarmee samenhangende afwezigheid van enige verplichting om zich fysiek aan een incheckbalie te melden en het feit dat enkel de luchtvaartmaatschappijen houdster zijn van alle gegevens in verband met de registratie van passagiers tot aan de beëindiging van de registratieverrichtingen?

(¹) Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Finanzgericht des Saarlandes (Duitsland) op 9 april 2019 — QM/Finanzamt Saarbrücken

(Zaak C-288/19)

(2019/C 206/43)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Finanzgericht des Saarlandes

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: QM

Verwerende partij: Finanzamt Saarbrücken

Prejudiciële vraag

Moet artikel 56, lid 2, van de btw-richtlijn ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat „andere dan kortdurende verhuur van een vervoermiddel aan een niet-belastingplichtige” zich ook uitstrekt tot de terbeschikkingstelling van een tot het bedrijf van een belastingplichtige behorend voertuig (bedrijfswagen) aan zijn werknemers, wanneer dezen daarvoor geen vergoeding betalen die niet (ten dele) in hun arbeidsprestaties bestaat, kortom geen betaling verrichten, geen gedeelte van hun bezoldiging in contanten eraan besteden en ook niet volgens een overeenkomst tussen de partijen, volgens welke het recht op gebruik van de bedrijfswagen gepaard gaat met het afzien van overige voordelen, uit verschillende voordelen kiezen die door de belastingplichtige worden aangeboden?

⁽¹⁾ Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1), zoals gewijzigd bij richtlijn 2008/8/EG van de Raad van 12 februari 2008 (PB 2008, L 44, blz. 11).
